

Axel Kristensen: Det vil være rimeligt, synes jeg, at gøre denne Sag noget mere klar. Det faktiske Forhold er, at Typograferne intet nævneværdigt vilde have tabt ved at udsætte Strejken til 1. April. De vidste, der skulde være Landstingsvalg. Det er uhyre almindeligt i en vanskelig Overenskomstsituation ikke at gå i Konflikt den Dag Overenskomsten udløber. Jeg har været med til, at man har arbejdet videre et Par Maaneder efter en gammel Overenskomst. Der vilde intet som helst have været i Vejen for at vente til 1. April. Det var det første.

Det næste er, at man kunde sige, at Arbejdsgiverforeningen kunde have ladet Bladene udkomme alligevel, hvis Typograferne havde villet — hvad de ikke vilde. Men dette kunde kun rent teoretisk lade sig gøre, ikke i Praksis. Det vilde nemlig have betydet, at den store Mængde Typografer, som arbejder for uorganiserede Arbejdsgivere, og Typograferne ved Bladene vilde blive saa mange, at de med Lethed kunde klare Strejken økonomisk ved Hjælp til deres Kammerater. Alle de andre Arbejdsgivere skulde da have taget Kampen en Maaned længere. Dette lader sig ikke gøre. Det ved de Herrer Socialdemokrater og Kommuniste lige saa godt som vi andre. I disse Kampe maa der en vis Solidaritet til. Det var ikke muligt at tage andet Standpunkt.

Det, der efter min Opfattelse er Sagens Kerner — det tror jeg, alle vil være enige med mig om — er, at Socialdemokratiet er et demokratisk Parti, det tillader jeg mig stadig at tro paa, men det er saa stærkt svækket, at det ikke behersker Situationen mere. Kommunistisk prægede Arbejdere, som efter min Opfattelse ikke er det, jeg forstaar ved Demokrater, beherskede Situationen og fremkaldte Konflikten paa et Tidspunkt, hvor de kunde faa saa megen Desorganisation og saa megen Ødelæggelse af Folkestyret ud af det som muligt. Det, der er det afgørende, er ikke den gode Vilje eventuelt eller hvor meget eller hvor lidt det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft er ked af det. Det faktiske er, at de Mennesker, som i Danmark har ment i Socialdemokratiets Styrke i Arbejderkredse at have Garanti for en demokratisk Udvikling, ikke har det mere.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Rasmus Hansen: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard kan ikke afkræfte,

hvad „Social-Demokraten“ har skrevet om Forhandlingerne om den militære Bemyndigelseslov. Da jeg som Udvalgets Formand fik Besked fra Det radikale Venstres Ordfører om, at Det radikale Venstre ikke vilde medvirke til Lovens Gennemførelse, blev der ikke givet nogen Begrundelse, men paa et senere Tidspunkt under Forhandlingerne erklærede Det radikale Venstres Ordfører, at man vilde medvirke til Lovens Gennemførelse paa den Betingelse, at der straks blev taget Beslutning om Tjenestetidens Nedsættelse til 9 Maaned. Dette Standpunkt blev afvist af den højtærede Forsvarsminister, af Venstre og af Det konservative Folkeparti. Fra socialdemokratisk og kommunistisk Side havde man under Forhandlingerne erklæret, at man gerne saa en Nedsættelse af de værnepligtiges Tjenestetid, hvis Forudsætningerne derfor var til Stede, men at man maatte erkende, at Forsvarsministeren havde et rimeligt Krav paa en kortere Frist til at undersøge Spørgsmaalet. Forsvarsministeren erklærede paa et ret tidligt Tidspunkt, at han var villig til at undersøge Spørgsmaalet. Det endelige Resultat af Forhandlingerne blev som bekendt, at Det radikale Venstre maatte frafalde Kravet om, at der straks skulde tages Beslutning om Nedsættelse af Tjenestetiden. Det radikale Venstre fik Tilsagn om det samme, som Socialdemokraterne og Kommunisterne ønskede, nemlig at der skulde foretages en Undersøgelse af Spørgsmaalet om Tjenestetidens Nedsættelse. Det kom til at staa i Betænkningen, og i Overensstemmelse hermed blev Lovforslaget ændret. Det har „Social-Demokraten“ skrevet, og det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard kan ikke afkræfte, at saaledes forholder det sig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Det kan ikke være nogen Hemmelighed for det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at saadan noget egentligt Samarbejde med Venstrepressen har jeg ikke haft det sidste Par Aars Tid, og hvad Venstrepressen har skrevet, og hvilke Angreb den har rettet imod det ærede Medlem, vilde det være helt urimeligt at henvende sig til mig om, saa det kan jeg ganske lade ligge.

Det, man har haft Lov til at sige og stadig har Lov til at sige til det ærede Medlem og til Socialdemokratiet og Fagforeningerne, er, at de igen skulde prøve at